

see oli elektrilisea märguandmine, et reisirajate-rong lähemast jaamast sõitma hakkab.

Nüüd oli siis laisk rongi üks teisele vastu sõitmas. Kedagi ei olnud, kes sõidurongi oleks saanud hoiatada, ta pidi wagonite rongiga kokku põrkama. Ilma aimamata sõitsivad need õnnetumad otse surma suhu! Mis waene Anna seda mõeldes omas südames tundis, kes jõuab seda seletada!

2.

Kui teemast Märt Mätas naesest ja lapsest oli lahkunud ja oma tee läbikatsumist alganud, sammus ta agaraste õõpimeduses edasi, pidi aga sagedaste kõigest jõuust wasta toetama, et tuul teda mitte otselt maha ei tõukaks. Laternat warjas ta oma kehaga tuule eest. Üksnes laterna abil oli tal tee läbikatsumine ja enese edasimineki võimalik. Aga ta teadis ka, et ta oma laternat wõis ueluda, sest see oli otse tormise ilma tarwis tehtud. Paks klaas kaitstes tuld ja luna õhku põlemise tarwis küllalt siise peasis, ei saanud ometi kõigekangem tuul tuld ära kustutada.

Aeg ajalt lõi Mätas tugewa krummõtmega rõõbaste pihta, et katsuda, kas mõni rõõbas mitte latine wõi labtine ei ole; ja iga wiite sammu järele laskis ta laterna walguist hoolega tee peale paista, et näha, kas teel mingit takistust ees ei ole.

Nõnda edasi minnes hakkas ta juba oma teepiiri lõpule läbinema. Nüüd oli weel tüfise teed ees, mille läbikatsumiseks ta hõlpsamalt lootis toime saada, sest siin oli üks käänaflu kocht ja siis oli tee mäerinnast läbi kaewetud, nõnda et kahelpool teed maaseinad seiswad, ülemal äärist mõõda suured jämedad oksapüü. Seal lootis Märt wähe warju leida tuule wastu, et jälle hinge tagasi saaks tõmmata, sest alaline tuule löõtsumine ja surumine selja tagast, ei lastnud õieti hingata. Juba oli ta teekäänaflu peale jõudnud, kust warjam kaewetud tee algas, seal kuuleb ta korraga suurt praginat ja tunneb, et mingi nägemata wõim teda maha wislab. Latern weeres tal kääst, kussus lõinal puruks, tuli kustus, ja Märdi meele mõistus kadus.

Kui kaua ta uimastuses maas olnud, sellest ei saanud ta aru. Aega mõõda hakkas ta meel jälle selgima. Mingei wõgew wõim surus teda maad wastu, ta hakkas kättega enese ümber kompima, tõmbas aga käed jälle tagasi, sest igal pool torlastiwad luuse oksad. Ta katsus selle liisnwa asja alt peaseda ja üles tõusta, aga ei peasenud. Ta märkas, et pea kangeste walutab, kui ta käega pead katsub, tunneb ta sooja wedelikku sõrmede wähele jooksuma — pea jookseb werd. Uus mineustus ähwardab tema meele mõistuse mätta. Ta on nagu joobnud, kes omast olekust õiete aru ei saa. Kuidas sai ta puna okste wähele? Mis oli temoga sündinud? Dõ on kottipime, mingit asja ei saa näha, kuid termi kohanist kuulda.

Seal käib mõte nagu wäik Mätas peast läbi: ülemel kalsdal on tuul mõned puud maha murdnud ja neid alla wisanud, ja üks on teda trehwanud, wist üks peenem oks, sest muidu oleks ta pea purustatud.

Kui kõik mitte nii hirmus pime ei oleks, kui wähegi aru wõiks saada! Tema käed otsiwad laternat; ei leia, aga sõrmede alla juhtub üks külm asi, raud, teerõõbas. Siis otse tee peal on maha murdnud puud ja nende alla Märt matetud. Mõne minuti pärast tuleb sõidurong ja sõidab otse selle saaduwirna siise, ja ta Märt ise on kadunud, kui tal mitte õnneks ei lähe siit okste wangitusest peaseda. Tema pea ei saanda enam mõelda, ja ometi selgib talle korraga üks mõte, mis kõike tema eljõudu lõktele õhutab, et temal kohanseks on, rongi hukkawinemisest peasta ja kõiki neid raudteeametnikka ja reisirajaid, kes rongis on. Ta peab siit puna oksade wahelt wälja peasema, maksu mis maksab.

Ta katsub, kas patronitast alles wõib, leiab et see seal ja et seal mõned plahwatuspatronid sees on, mis ta rõõbaste külge wõib finni panna, et rongijuhiti weel wõimsel filmapilgul hoiatada. Laternat ta enam ei hõlka otsima, see oleks asjata töö ja ajawõime. Ta tõmbab hinge, wõtab kõike oma wiimist jõudu kokku, ja talle lähed õnneks, okste wähele edasi nihkuda; ta tunneb, kuidas tal murdnud okste ja okste wahelt läbi rikkudes riided ihu pealt kasti rebene-